

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

UDEN HAM . . .

»Uden mig, kan I slet intet gøre,« sagde Jesus engang til sine Disciple, og de troede, hvad han sagde; men det gik dem med dette som med saa meget andet, det var svært at huske det, svært at faa det lært. Vi kender Eksempler nok paa, at de fik gjort en hel Del, som var uden ham. De truede dem, som bar de smaa Børn til Jesus, for at han skulde velsigne dem. »Vi forbød det,« siger de om ham, der arbejdede i Jesu Navn uden efter deres Skøn at være rettelig kaldet dertil. Der var ogsaa en ivrig Discipel, som drog sit Sværd og huggede et Øre af en, der vilde gøre Mesteren Fortræd. De gjorde det vel i Iver og Omsorg for Jesus og hans Rige; men det var alligevel uden ham, saa han maatte sætte dem i rette, vejlede dem paa ny.

Det hændte ogsaa, at de gjorde noget af Iver for sig selv, naar de f. Eks. trættedes om, hvem der var den største i Himmeriges Rige. De fik altsaa gjort noget uden ham, og de syntes, det var prisværdigt eller dog tilladeligt, indtil han saa paa dem eller sagde sit: Gør det ikke, saa forstod de vel, at det var galt.

Vi ligner dem i, at vi faar gjort en hel Del, som er uden ham, undertiden af Iver for ham, undertiden af Iver for os selv eller noget af vort; det er Forklaringen paa, at der intet eller noget uheldigt føl-

ger paa det, vi faar gjort; det var uden ham, det var Fejlen ved det.

»Det er dog for galt,« tænker vi, »som Mennesker bærer sig ad, nu skal de faa Besked,« og saa farer Ordet og Munden, Pennen i Blækhuset, Sværdet af Skeden; det er vel ment, som Disciplenes Iver var det, men det er gjort ud af vort Sind og Syn — uden ham — og der kommer ikke noget godt ud af det; maaske naar vi, som de naaede det dengang, at standse nogen, der var paa Vej til ham efter Velsignelsen, nogen der var i Gang med et Arbejde, som vi ikke forstod, men som dog var i hans Navn.

Vi strider ogsaa for at være den største i Fromhed, i Visdom, i Daad; det gør vi ikke for hans Skyld, men for vor egen; vi vil saa gerne ses, og just naar vi faar os anbragt, saa Folk kan se os, staar vi maaske selv med en ubehagelig Følelse af, at nu, da vi er kommet paa en synlig Plads, kan det ret ses, hvor smaa vi er; det kan ske, vi saa skamfulde lister ned igen; men det kan ogsaa føre til, at vi irrtieres paa dem, der ikke formaar at se os i det Lys, vi selv ønsker at ses i. Saa er vi paa Vej til noget rigtig slemt, og det har sin Rod i dette: uden ham.

Var det saa ikke bedre at være af dem, der intet gør? Saa gjorde man dog ikke det forkerte.

Nej, thi kan vi lade være at gøre noget, er vi ogsaa uden ham. Det er normalt for en Jesu Discipel at ville noget, ja at ville gøre alt i hans Navn, og ved hans Kraft.

Vi gør saa ofte det gale, eller vi lader være at gøre noget, fordi vi ikke har Tid til at lytte til hans Stemme, ikke har Tid at holde Forbindelsen med ham i Orden, eller ikke har Sind til at bøje os og lade ham raade.

Vi overhører mangt et: Gør det, og gør det ikke, fordi

»paa vort eget Nat og Dag
stirrer vi med Velbehag.

I Stedet skulde vi tage os Tid til at bede

»Lad os Jesus en og hver
som vort Liv og Lys faa kær,«

det hjælper til, at Livet ikke bliver uden ham, men med ham.

P

DANMARKS KALD

KAN ET LAND HAVE ET KALD, EN BESTEMT OPGAVE AT LØSE?

Ja, mon ikke.

Det er med et Folk som med den enkelte, vi skal alle tage fat og udrette noget, Livet kræver det af os. Vi kan ikke eksistere hverken som Enkeltindivid, Familie eller Folk uden at yde vor Indsats paa et eller andet af de Omraader, der er «Slægtens Forsøg paa »at gøre sig Jorden underdanig«. Om man vil kalde dette jævne til Dels nødtvungne Arbejde et Kald, kan være en Strid om Ord.

Ved Kald forstaar Folk ofte et eller andet med Embede, fast Ansættelse, nogenlunde ordentlig Løn, Pension, kort sagt Sikkerhed. Ingen vilde studse ved Udtrykket et Præstekald; men hvis jeg nu skabte et nyt Ord her, f. Eks. et Fodermesterkald, saa vilde min Læser studse, med rette, fordi det er en uvant, med urette, fordi man kan anvende Ordet Kald om enhver nyttig Gerning. At være »i Kald og Stand«, som Kingo siger, kan gælde saa-

vel en Haandens som en Aandens Gerning.

Det er det almene Kald, der paa en eller anden Vis møder alle: Kom og vær nyttig.

Men der er ogsaa Mennesker, der har et særligt Kald, noget helt bestemt, som de kan gøre bedre end de fleste, maaske fordi de har særpræget Haandelag, Omtanke, aandelig Rigdom, eller hvad der betinger den Gerning, der ligger for den enkelte.

Man kan tale om at finde sit Kald, man kan ogsaa tale om, at et Kald finder en. Det første kan rumme i sig en forstandig Søgen efter den Plads, hvor man bedst kan faa udnyttet sine Anlæg, bedst kan »ikke blot finde, men fylde vor Plads.«

Det kan ogsaa betyde, at man søger det, der synes en attraaværdigt, fordi det giver: gode Dage, mange Penge, megen Anseelse osv.

Det er straks noget farligere at søge Kald paa den Maade; det kan belemre et Folk med daarlige Lærere, slette Flyvere,

Kludedukker, hvor der skulde være djærve Mænd, og alt dette er tragisk saavel for Folket som for den paagældende selv.

Det andet, altsaa Kaldet, der finder en, det kan have noget forfærdende ved sig: »Du er Manden, du er den, der skal tage den Opgave op.« Og det var slet ikke det, Mennesket havde Lyst til, rummende slet ikke noget af det, man ansaa for det interessante eller attraaværdige.

Hvad saa?

Ja, den enkeltes Vej og Kamp her er mange og forskellige; det kan vi ikke her komme ind paa. Det er Folkets Kald, Danmarks Kald, jeg søger at finde frem til.

Folkene er som den enkelte Led i en stor Sammenhæng; i det daglige passer hver sin Dont, dyrker Jorden, producerer Føde, graver Kul, hugger Malm, borer efter Olie, alt som nu vore Forhold er til det. Det er godt og nyttigt, der er noget frisk over et arbejdende Folk, som lægger fuld Kraft ind i Udnyttelsen af de Muligheder, der ligger indenfor vort Virkeomraade. Det er en Del af vort Hverdagskald; vi gavner os selv, maaske ogsaa andre ved at tage drøje og djærve Tag paa dette Felt. Det er Opgaver, vi har fælles med alle vore Medfolk i denne Verden.

Fælles med dem har vi ogsaa Opgaven: Kaldet at sørge for gode Samfundsforhold, hvilke Lidelser er ikke kommet over saa det ene og saa det andet Folk, fordi man forsømte den Opgave. Klasser, eller, om man hellere vil, Folkelag har lidt, og Uretten har langsomt vokset sig saa stor, at en Dag blev Hævnens og Straffens Dag,

da et saadant Folk gennemrystedes af Kriser og Revolutioner, i hvilket ondt og godt hvirvledes ned i en sugende Malstrøm til Ulykke og Rædsel for de fleste, og som det ofte synes uden at blive til

varigt Gavn for nogen.

Sligt taler om, at et Folk — ogsaa vort — maa agte paa Ret og Uret og sørge for, at det første hædres og hævdes, det andet holdes nede.

Vi skal ogsaa søge at finde og udløse de værdifulde Kræfter, der lever i Folket paa aandeligt Omraade.

Guldet ligger sjældent paa alfar Vej; det maa søges, graves op, smeltes og skilles fra de Slagger, det kan være knyttet til. Saaledes ogsaa med de Værdier, der er betroet et Folk. Det er let nok at paa-pege vore daarlige Sider, at tordne over dem og og paastaa, at det er et »bette skidt Folk«, man desværre tilhører. Det koster mere Arbejde at opsøge det ædle eller dog brugbare, som ogsaa er her, og prøve at faa det befriet og sat i Virksomhed.

Det kan være med Folkets Kraft (som med Vandets Kraft, det kan larmende og støjende bruse ned i Vandfaldet i et Kaos af Skumsprøjt og Taage, men ledet ind i en Turbine kan det blive en herlig Tjener, der med sin vældige Kraft kan være til uvurderlig Nytte.

Det kan ogsaa være stillestaaende og koldt, men tilføjer det Varme, f. Eks. i en Dampmaskine, saa udløses de stærke Kræfter, og store Resultater kan opnaas ved det.

Man kan se paa Folkelivet og forskrækkes af Larm og Vildskab eller frastødes af dets døde Kulde og lade det være nok med det; men der er dog Kraft, maaske med Digterens Ord herlige Kræfter. De skal blot ledes ind i de rigtige Baner, tilføjes den Varme, der frigør alt det bundne og faar det til at tjene de store Formaal i Livet.

Det er et Folks og følgelig alles vigtigste Opgave; det hører med til vort Kald at blive kloge paa eller klare over os selv,

saa vi kan fremdrage og udvikle det værdifulde og knytte Kræfterne sammen til trofast Virke i alt det, der er »rent og godt og elskeligt, enhver Dyd og enhver Hæder«.

Ja, vort Kald til at arbejde indenfor Hjemmets, Danmarks »fire Vægge« er stort nok.

Har vi dog ikke nok i det? Skal vi i det hele taget spekulere paa eller overveje, om vi har et udadgaaende Kald?

Jeg tror, vi har et saadant Kald til ogsaa at betyde noget i Folkenes Kreds.

»Dansker, dit Folk er af de smaa,«

synger vi; det er rigtigt, og vi har Grund til at værne og vogte, hvad vort er; men det hænder, at ogsaa de smaa har Kald til at give de store noget.

Det kan være nyttigt at tænke over, hvad dette Kald kan være. Det er maaske nødvendigt at lytte til det og bøje sig for det Krav, naar det møder os. Det er ikke sikkert, at det falder i Traad med vore Planer og Ønsker, men derfor kan det godt være vort, ja netop vort Kald.

— Folk med deres Førere har troet sig kaldet til at være Verdens Herrer; det har de samlet al deres Kraft om og udrettet store Ting med denne deres Kamp for Herskeridealet. Vældige Riger er opbygget, store Resultater er naaet, men er Enden paa det hele ikke blevet Hensmuldring og Undergang.

Nuvel, de kan have haft et tidsbestemt Kald til at føre Udviklingen frem, men de er gaaet fejl af Vejen, har misforstaaet Opgaven, og derfor er det endt med Nederlag med at Kaldet mistedes; men der er vel størst Chance for, at Herskerkaldet har været en Misforstaaelse; man har ønsket at være den største, har derfor paastaet

sig kaldet dertil og har gjort store Ulykker.

Vi har vel haft vore Barndoms- og Ungdomsdrømme af den Art og maaske levet lidt for længe paa et synge:

»Engang du Herre var i hele Norden.«

Nu er vi vel ved at falde i den anden Grøft, vi er saa smaa, at vi intet betyder. Nu gælder det bare om at finde den bedste Damper at binde vor lille Baad til, for at den kan komme frem gennem Strøm og Vejr.

Ja, det er sandt, at hvad fysisk Magt angaar, da er vi meget smaa; men det kunde være, at netop Erkendelsen af dette kunde gøre det lettere at finde vort Kald i det store Folkesamvirke.

Naar jeg f. Eks. ser paa, hvad Danmark har faaet til Opgave efter Krigen udad til — jeg kunde vel kalde det at læge nogle af de Saar, som de stærke slog, saa er jeg ikke i Tvivl om, at her er vi paa vor Kaldsline. Vel ved jeg, at for visse Mennesker er den barmhjertige Samaritan en lidet regnet Skikkelse. Han har ikke de sædvanlige Heltelader, kan knap nok regnes for et rigtigt Mandfolk, men jeg gad nok spørge den Mennesketype: »Er det dog ikke bedre at være ham end »Røverne«.

Jeg synes, vi maa være taknemlige over, at det blev vort Kald at læge nogle af den haarde Tids Saar, og jeg spørger mig selv: Kunde det ikke tænkes, at vi havde et Kald til at være med at hindre, at der slaas saa mange Saar i Fremtiden?

Alt for dristigt, svarer man, ligefrem taabeligt maaske.

Dansker, dit Folk er af de smaa, bild dig ikke noget ind, hvordan skulde vi faa saa meningsløst et Kald?

Kan vi finde Glæde i at køre med Ambu-

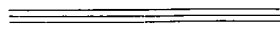
lancen, saa lad det være godt, tænk aldrig paa, at vi kan naa mere.

Det kan synes en taabelig Ide, men et Kald kan godt se meningsløst ud, for almindelig sund Fornuft og endda være helt rigtigt.

Jen har set ganske smaa Mænd, rene Drengene, øve Indflydelse paa mange, som de i fysisk Kraft var rene Sinkere imod. Og hvorfor? Fordi de havde Mod til at gaa Kaldets Vej, fordi de troede paa noget, der gjorde den fysiske Underlegenhed ganske betydningsløs.

Danmark, mon ikke du har et Kald til at tro paa noget, der er større end Atom-bomber, Raketflyvere osv., og hævde denne Tro, ogsaa naar du mødes med dine mægtige Kammerater ude paa den store Arbejdsplads?

»Et Folk, som føler Kaldet, er Jordens største Kraft, for det maa alting falde, det staa højt eller lavt.«
N.P.P.

Hvorfor tage paa H.u.H. 2. gang?

Sådan er der mange, der spørger, og nu vil jeg i det følgende prøve ganske kort at svare på dette spørgsmål.

Vi er sikkert mange unge, der har været ude for dette, at når vi har været samlet til samtalemøde eller bibeltid, så har vi sagt bag efter: »Hvor var det dog kedeligt!« Men hvorfor var det kedeligt? Var det ikke, fordi der var altfor mange, der ikke havde noget at sige, og den, som indledte, forstod ikke at få nye tanker frem og gøre det levende for os. Eller har vi ikke hørt unge sige, når en af de ældre i foreningen tog ordet: »Nå, skal vi så have den lektie om igen; det, han har at sige, kan vi ellers godt uden ad.« Men når manden ikke har nye tanker at føre frem, og der ikke er nogen af de unge, der siger noget, så er han jo nødt til at yde det, han har, ellers går det jo helt istå.

Vi ser, at de unge ved godt, at der er

noget galt med vore foreningsmøder, og ved egentlig ogsaa godt, hvad der er galt. Men har vi så ogsaa tænkt på, at vi har vores del af skylden for, at møderne er kedelige, og at vi om få år sidder som de ældre i foreningerne? Og da måtte det ikke gerne være sådan, at de unge skulle sige om os, at vi er kedelige at høre på. Derfor skal vi ogsaa benytte tiden, medens vi er unge, til at dygtiggøre os til kristearbejde i vore foreninger. Og her har vi unge en chance, som vi ikke må lade gå fra os, idet H.u.H. nu har 2. års kursus; der har vi nemlig mulighed for at få den fornyelse, som vi trænger til at få ført ud i vore kristelige foreninger. Hvad vi kan få ud af et 2. års kursus på H.u.H., det kan vist kun de tale med om, som har prøvet det. Der har vi lejlighed til sammen med forstander og lærere at drøfte livsspørgsmål, som vi næppe vil få drøf-

tet så grundigt noget andet sted. Derfor siger jeg til hver enkelt, som læser dette, og som endnu har mulighed for at rive sig løs fra dagliglivet i 5 mdr.: Prøv at overveje, om ikke det er dig, der næste Vinter skal på 2. års kursus på H.u.H., sådan at du kan få fornyet kraft til at gøre et kristeligt arbejde, så vi kan få mere liv i det rundt omkring i landet.

Men også ud over det rent kristelige er der meget at lære her, både litteratur, historie, sprog, gymnastik, kunsthistorie o. m. m. Og glem ikke, at du kan få amtsunderstøttelse indtil 3 gange.

Thorvald Larsen,
elev 47-48 og 48-49.

Hilsen fra Schweiz.

— Af et Brev:

Lindenhof, 6.-10. 48.

Nu har jeg været her i snart 3 Maaneder, den halve Tid, ak, og jeg mener saa længe, at jeg nu synes, jeg begynder at kunne danne mig et virkeligt Indtryk af Land og Folk hernede. Jeg lever jo min Hverdag mellem Schweizere, til Dels ogsaa min Fritid, idet jeg har faaet Grethe Lemmings »Familie« i Schwarzenburg til mine gode Venner. Og det er ogsaa hovedsageligt deres Skyld, jeg har faaet et Indblik i schweisisk Folkeliv, hjemligt som nationalt, aandeligt, Kul- og Natur. Der drøfter vi nemlig alt, og det hører til mine største Glæder der at spørge nyt Væg at fortælle dansk.

Desværre er det snart sent paa Aaret og Muligheden for heldige Udflugter er maaske derfor lidt tvivlsomme, og den, der har set, vil se mere! Søndag—Mandag havde Hr. Hopf taget en ung dansk Pige her fra Bern og mig med ud paa en vidunderlig Tur, som jeg vil huske til mine

Dages Ende. Han viste os Wallis ved Dag og ved Nat i det skønneste Vejr, det var sommervarmt, ja, hedt. Med Tog til Brig midt om Natten, og derfra gik det til Fods langs med Rhone under et blændende Stjernetag og til Akkompagnementet af Rhones Bølgeslag, stille som en Klukken eller larmende og brusende. Vi besaa Das Beinhauhaus i Naters og hørte om Oprindelsen og lyttede i det hele taget til hans interessante Fortællingen om Wallis før og nu. Visteg fra Mørel op i Højderne og var ved Daggry i Nærheden af Betmeralp. Her var betagende skønt. Det ene Snebjerg løftede sig efter det andet ud af den graa Dis og stod snart gyldenrødt i Skæret af den opgaaende Sol. Alt, hvad der kunde krybe og gaa, havde vi set gaa til Messe lige fra det endnu Kl. 5 var bælgmørkt til langt op ad Formiddagen. Vi maatte »nøjes« med at »finde Gud i Naturen« den Søndag! Vi fandt os i Samklang med Salmisten i Salme 104. Afbrudt af et Par Spise og Fotograferingspauser naaede vi efter 12 Timer Marsch Hotel Jungfrau ved Fo-

den af Eggishorn, og endnu samme Dags Eftermiddag besteg vi dette. En storslaa-Bjergbestigning, og hvilket Panorama laa ikke udbredt for os, da vi stod paa Toppen! Saa vældig en Natur kan slet ikke rummes i smaa Menneskeøjne eller Menneskesind! Ogsaa den blotte Tanke om at staa foran, ja over Europas største Gletscher, Aletschgletscheren med tilsvarende »Horn«, gjorde et saa overvældende Indtryk paa een.

Næste Dag oplevede vi Fiesch-Dalen, som et jordisk Paradis. Fru Magesund, De har

et vidunderligt Fædreland, saa rigt udstyret fra Naturens Haand! Her i denne stille og fredfyldte Dal var det mig en umulig Tanke, at Verden ligger i Krig og Splid. — Nu er jeg igen i mit Arbejde paa Lindenhof, nok Hverdag og dog — hver Dag er for sig en Oplevelse hurnede. Jeg kunde ikke være kommet paa et bedre Sted mellem bedre Mennesker end disse, jeg hver Dag omgaas, og det ved jeg, er ikke tilfældigt. En højere har valgt Stedet for mig.

K.N.

Fra Dagbogen.

14. Januar

havde vi Besøg af Dr. Formann, der fortalte om Lægegerning i Santalistan. Dr. Formanns er f. T. hjemme i Danmark, fordi Fruen — Ely Haubirk S. 36 og V. 45 — har paadraget sig en svær Sygdom i Santalistan. Vi haaber Opholdet herhjemme maa føre til fuld Helbredelse, saa Dr. Formanns atter kan faa Lov at optage Gerningen derude.

19. Januar

havde vi Besøg af Overbibliotekar Sv. Aa. Jensen, Køge. Det gav to gode Foredrag om Bøger og Læsning.

Samme Dag fortalte Pastor Overgaard, Allerslev, om Kirkeliv i Amerika.

25. Januar

prøvede vi noget helt nyt paa Skolen. Ca. 75 Mand fra 11. Artilleriregiment i Ringsted — Officerer og Menige i broderlig Forening — besøgte Skolen. Aftenen bød

paa Diskussion om Emnet: »Gives der et fast Holdepunkt i Tidens Uro?« Saavel Elever som Soldater gav ivrigt deres Indlæg i Debatten. Der var lang Vej mellem Yderstandpunkterne; men det er ikke af Vejen, at netop disse af og til mødes. Aftenen sluttede med fælles Kaffebord i Spisesalen.

26. Januar

holdt Pastor Thorman Foredrag om og viste Billeder fra Santalistan.

Om Aftenen var ca. 40 Lærere fra Byens Skoler samlet paa H.u.H. for under Samvær med Arne Sørensen at drøfte Opretelsen af et Kollegium i Frankfurt.

Næste Dag

holdt Arne Sørensen Foredrag om Amerikansk Aandsliv. Om Eftermiddagen talte Dr. Fritz Wartenweiler fra Schweiz om Pestalozzi og Dunant.

2. Februar

talte Landssekretær Peder Jensen om K.

F.U.M.s Drengearbejde og Landssekretær, Frk. Brostrøm om K.F.U.M. og K. som Verdensbevægelse.

3. Februar

nyt Besøg af Arne Sørensen, der talte om »Amerikansk Udenrigspolitik og Europa.«

Hverdagens Arbejde

gaar sin vanlige Gang, men vi har haft lidt Forstyrrelse af en større Omgang Influenza — det var vel ikke italiensk Syge. Nu synes det dog at være saa godt som forbi, og vi haaber, at vi forskaanes for mere af den Art i Vinter.

Højskolenyt.

Nyt Forstanderpar paa Horne Højskole. Til 1ste April forlader Lærer Davidsens Haslev for at overtage Ledelsen af Horne Højskole. Det er snart en Skam at de rejser; vi kendte efterhaanden hinanden ganske godt gennem næsten 23 Aars Samarbejde. Dog hver maa finde og gaa sin Vej. Vi siger ikke Farvel endnu, men blot et kraftigt: Hjertelig til Lykke!

Børkop Højskole

skifter ogsaa Leder til April; den skal igen være Forskole for Sygeplejeuddannelse. Det maa beklages, at Forstander Lindholm og Frue kun fik saa kort en Arbejdsdag paa Børkop.

Det ny Lederpar, Forst. Edv. Jensen og Frue fra Horne er saa velkendte i Højskole kredse, at al Præsentation er overflødig. Vi ønsker ogsaa for dem Lykke til den maaske ikke helt lette Opgave at forene Fagskole og Højskole paa en saadan Maade, at det kan blive baade til Dygtiggø-

relse og aandelig Berigelse for de yordende Sygeplejersker, som sikkert nu i stort Tal vil søge Skolen.

Sommerskolen.

Vi har nu 66 Elever indmeldt til vort Sommerkursus; det tegner altsaa meget godt. Her er dog stadig Plads, hvis I har en eller anden Veninde, der kunde tænkes at ville herover. Der kan som bekendt søges Understøttelse til 15. Marts af Hensyn til dem, der ikke kunde tage Bestemmelse om Skoleophold paa saa tidligt at Tidspunkt, at de kunde søge inden 1. Januar.

Bryllup.

Lørdag den 6. Novbr. viedes Frk. Lydia Sørensen, Aalborg, til Hr. Typograf Helge Engedahl, Varde, Elev 42—43.

Hjertelig til Lykke!

Og saa

var det altsaa Kontingentet. Det er 5 Kr, og Kontobetegnelse er: Haslev udvidede Højskoles Elevforening. Konto Nr. 7111.

Op til Daad!

Hvis nogen

af dem, der har afbestilt Bladet, faar dette Nr., vær da saa venlig at meddele mig det; saa skal jeg inddrage det en Gang til. N.P.P.

Haslevkredsen

i København (H.u.H.) har Møde paa K.F. U.K., St. Kannikestræde, 1ste Marts, Kl. 20. — Lærer N. Olav Nielsen taler.

Velkommen alle!

P. K. V.: Emma Augustinus